

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **G. P.**

skazanego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

oraz **P. K.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2025 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt II AKa 263/20,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 lutego 2020 r., sygn. akt VIII K 245/17,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W kasacjach wniesionych przez obrońców skazanych G. P. oraz P. K., niezależnie od podniesionych zarzutów wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), rażącego naruszenia prawa procesowego (w tym wadliwej kontroli odwoławczej) i innych, zawarte zostały również wnioski o

wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Wniosek obrońcy skazanego P. K. nie zawierał dodatkowego uzasadnienia. Natomiast obrońca G. P. odwołał się do wagi uchybień „popołnionych przez Sąd Apelacyjny” oraz podniósł, że wykonywanie kary pozbawienia wolności może prowadzić do nieodwracalnych skutków w życiu skazanego, jak również jego najbliższej rodziny. Nadto – w przekonaniu obrońcy G. P. - potrzeba wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji, uzasadniona jest również tym, że „skazany w dalszym ciągu czynnie współpracuje z organami ścigania”, a wobec tego „jego pobyt w warunkach zakładu karnego wiązałby się dla niego z daleko idącym niebezpieczeństwem ze strony współosadzonych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioski obrońców skazanych nie są zasadne.

Na wstępie przypomnieć należy, iż w myśl art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia

wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa.

W orzecznictwie od dawna utrwalone jest stanowisko, że to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary.

Oceniając niniejsze wnioski przez pryzmat powyższych reguł, stwierdzić należy, że na obecnym etapie postępowania kasacyjnego, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia, po merytorycznym rozpoznaniu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Należy bowiem podkreślić, że powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia, w omawianym trybie, nie może być sama dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania określonej kary, czy też stosowania środka karnego. Nadto, zapewnienie skazanemu bezpieczeństwa osobistego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, poddana jest wprost regulacjom kodeksu karnego wykonawczego i w efekcie pozostaje poza kognicją Sądu kasacyjnego. Zarówno w piśmiennictwie, jak i w judykatach Sądu Najwyższego zwraca się uwagę, że jako przesłanki do wstrzymania wykonania orzeczenia nie mogą być podnoszone okoliczności dotyczące sytuacji osobistej, czy rodzinnej strony, zaś takie okoliczności mogą być powołane we wniosku o odroczenie wykonania kary lub zarządzenie przerwy w odbywaniu kary.

Rozstrzygnięcie wniosku, złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k., nie stanowi swego rodzaju prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie do wniesionych kasacji. Ranga akcentowanych w skargach uchybień (w tym przede wszystkim naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającego na nienależytej obsadzie sądu odwoławczego), tudzież zarzutów nieprawidłowej, z punktu widzenia art. 433 § 2 k.p.k. (w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), kontroli instancyjnej wyroku jest niewątpliwie wysoka. Rzecz jednak w tym, że podobnie jak i przy innych

uchybień, tak i w odniesieniu do zarzutu sugerującego wystąpienie przesłanki z art. 439 § 1 k.p.k., należy wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienia SN: z 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; z 15 maja 2024 r., I KK 125/24; z 28 czerwca 2024 r., I KK 163/24). Taka sytuacja w tej sprawie nie zaistniała, a wskazywane przez skarżących uchybienia wymagają przeprowadzenia szczegółowej i wnikliwej analizy zarzutów na rozprawie kasacyjnej. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszych kasacji, w sytuacji, gdy omawiane skargi nie podnoszą tego rodzaju argumentów, które w sposób wręcz oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność.

Dostrzec także należy, że w pisemnych odpowiedziach na kasacje obrońców prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych oraz nieuwzględnienie wniosków o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[r.g.]